

РЕШЕНИЕ

№ 44

гр. Раднево, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20225520100774 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 266, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на ТД „Минчеви 7681“ ЕООД срещу М. К. К., с която се предявяват искове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с материалноправно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 266 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Ищецът твърди, че между него и ответника възникнали договорни отношения през лятото на 2022 г. по възлагане от ответника на изработка, монтаж и поставяне на ПВЦ дограма, извозване на получени отпадъци, от апартамент в с. Калитиново, община Стара Загора, с материали и труд от ищеца, срещу възнаграждение от 6280 лв. Твърди, че възложената работа била извършена според поръчката и своевременно, за което била издадена фактура № 12/12.08.2022 г., срещу която ответникът нямал възражения относно вида, количеството и качеството на работата, с оглед на което трябвало да заплати дължимата сума. Твърди, че не получил парите от ответника, поради което на няколко пъти в различни дни го питал кога ще плати, но не получавал конкретен отговор, а в резултат на това започнал да получава твърдения, че дограмата не била качествена, не отговаряла на поръчания цвят, след което му било заявено, че нямало да бъде платена сумата. Твърди, че дограмата като вид, цвят и модел била избрана от

ответника, което го накарало да приеме, че ответникът не желае да заплати дължимата сума. Твърди, че поради това подал заявление по чл. 410 ГПК и по образувано ч.г.д. № 589/2022 г. на РС-Раднево била издадена заповед за изпълнение за претендираната сума, но получили разпореждане да предявят иск, тъй като заповедта била връчена на ответника при условията на чл. 47 ГПК. Твърди, че в тази връзка посетил обекта, на който била монтирана дограмата и установил същият да е необитаем. Твърди, че установил и дограмата да била свалена и поставена друга, която не е изработена от ищеца. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да установи вземането му заповедта за изпълнение за сумата от 6280 лв. Претендира разноски за заповедното и исковото производство.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника М. К. К., чрез особения представител адв. К., в който твърди, че липсва подписан между страните договор с предмет изработка, доставка и монтаж на дограма, като и за къртене, чистене и извозване на отпадъци, а само била налична фактура, която не била подписана от ответника. Твърди, че ищецът не бил конкретизирал какъв вид дограма твърди да е поставил, като врати и прозорци, стъклопакети, цвят, вид стъкла, нито какво количество била дограмата. Твърди, че ищецът само излага бланкетни твърдения за работа, а във фактурата били описани и дейности като къртене и почистване. Твърди, че имало противоречие в твърденията на ищеца, който хем посочвал да нямало възражения от ответника по отношение на работата, хем да е оспорил качеството и цвета на дограмата. Твърди, че няма никакви представени доказателства за твърденията на ищеца, поради което искът е неоснователен и недоказан и иска неговото отхвърляне.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства по свое убеждение съобразно [чл. 12 ГПК](#) и чл. 235, ал. 2 и ал. 3 ГПК и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

С протоколно определение от 25.04.2023 г. е обявен за окончателен проекта на доклад, обективизиран в определение от 17.03.2023 г., с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК съдът е обявил липсата на признати и ненуждаещи се от доказване, като е разпределил доказателствената тежест чрез възлагане в тежест на ищеца да докаже наличието на валидно

облигационно отношение с ответника по възлагане на изработка, доставка и монтаж на ПВЦ дограма с конкретни параметри и размери, за обект в гр. Раднево, ул. *****; извършена качествено работа с труд и материали на ищеца; договорена цена в размер на 6280 лв.; приемане на работата или неоснователно неприемане на същата от страна на ответника. При доказване на тези факти ответникът следва да докаже изпълнение на задължението си за заплащане на възнаграждението.

Първи спорен между страните въпрос е дали е налице валидно облигационно отношение между страните по договор за изработка, доставка и монтиране на дограма и къртене, чистене и извозване на всички отпадъци. За тази цел ищецът е представил фактура № 12 от 12.08.2022 г. /л.5/, която не е подписана от ответника и е оспорена от ответната страна. Налице е спор относно доказването чрез свидетелски показания на договора с оглед забраната на чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК.

Ищецът навежда в хода на устните състезания възражение, че процесната фактура доказва наличието на два договора, всеки на стойност под 5000 лв., единият по изработване, доставка и монтаж на дограма на стойност 4980 лв., и вторият по къртене, чистене и извозване на всички отпадъци на стойност 1300 лв. Съдът обаче не може да се солидаризира с тази теза на ищеца по следните съображения. Най-напред няма никакви доказателства по делото, които да навеждат на извод за водени преговори за сключване на два отделни договора. От гласните доказателства се установява единствено поръчка на дограма по телефона от страна на ответника, но не и по къртене и извозване на „всички отпадъци“. Отделно от това двете дейности по премахване на старата дограма и поставянето на новата дограма са взаимосвързани дейности, които не могат една без друга. Поради това и съдът намира, че двете дейности са свързани една с друга и касаят принципно сключването на един договор за изработка с различни дейности и компоненти при неговото изпълнение. Разбиването на дейностите на различни пера като обосноваващо отделни облигационни отношения нито е логически издържано, нито е практически оправдано. То цели единствено постигане на цели заобикалящи закона, в случая разпоредбата на чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК. Но в случая това е дори невъзможно, тъй като двете дейности са включени в една фактура, а посочването им на отделни редове е с цел разграничаване на

видовете и количеството на дейностите и тяхната цена. Затова съдът намира, че процесната фактура не включва в себе си два отделни договора, всеки на стойност под 5000 лв., а описва един договор за изработка с включени различни, но взаимно свързани дейности, целящи единствен краен резултат – подмяна на стара с нова дограма. Затова и съдът намира, че доказването на договора за изработка, който е принципно неформален договор, а в случая е и на стойност над 5000 лв., съобразно правилото на чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК не може да се осъществи чрез гласни доказателства и затова съдът не ще цени събраните гласните доказателства за установяване на валидно облигационно отношение между страните.

В тази връзка съдът ще посочи константната и актуална от дълги години съдебна практика по въпроса за доказателствената стойност на неподписаната фактура и за доказването с гласни доказателства на договор на стойност над 5000 лв.

По отношение на първия въпрос за доказателствената стойност на неподписаната фактура е формирана трайна съдебна практика в решение № 67 от 31.07.2015 г. по т.д. № 631/2014 г. на ВКС, II т. о., решение № 96/26.11.2009г. по т. д. № 380/2008г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 47/08.04.2013г. по т. д. № 137/2012г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 109/07.09.2011г. по т. д. № 465/2010г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 46/27.03.2009г. по т. д. № 454/2008 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 42/19.04.2010г. по т. д. № 593/2009г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 166/26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 23/07.02.2011г. по т. д. № 588/2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010г. на ВКС, ТК, I т. о. и др. Съгласно постоянната съдебна практика, първичните счетоводни документи и вписванията в счетоводните книги следва да се преценяват от съда според тяхната редовност и съобразно другите доказателства по делото. Фактурата е частен свидетелстващ документ и при липсата на подпис за получател от лице, което е отговорно да оформи съответната стопанска операция, тя не представлява годно доказателство за извършени фактически действия по получаване и приемане на стоките, нито пък доказателство за облигационна обвързаност между страните по силата на неформални договори за търговски продажби. Когато фактурата е подписана за получател от лице без

представителна власт, но същата е осчетоводена, включена в дневника за покупките и за нея е ползван данъчен кредит, се приема, че търговецът е потвърдил извършените от трети лица действия по приемане на стоките и приложение намира презумпцията на чл. 301 ТЗ. Отразяването на фактурата в счетоводството на купувача, включването ѝ в дневника за покупко-продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата съгласно ЗДДС представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Неподписаната от получателя фактура, която не е отразена в счетоводните регистри на двете страни, не е вписана в дневниците за покупко-продажби и справките – декларации по ЗДДС и по която не е ползван данъчен кредит от задължената страна сама по себе си не установява получаване на стоката, нито доказва сключване на договор за търговска продажба /също и договор за изработка –бел.автора/.

В случая страните не спорят за наличието на отделно уговорки в договора, а въобще за наличието на договор. Затова и свидетелските показания са недопустими за установяването на договор на стойност над 5000 лв. съгласно чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК. По приложението на тази разпоредба има установена трайна практика, изразена и в постановени по реда на чл. 290 ГПК решение от 28.12.2011 г. по гр.д. № 167/2011г., IV г.о. на ВКС, решение по гр.д. № 856/2009 г. на IV т.о. на ВКС и решение № 244 от 21.01.2020 г. по гр.д. № 983/2019 г. на ВКС, III г.о., като в същата се приема, че ограничението по чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК, изключващо свидетелски показания за установяване на договори на стойност по-голяма от 5000 лева, не е приложимо, когато спорът не е за наличието на съществуващо договорно отношение, а за смисъла на постигнатите договорености. Приема се, че ако страните спорят за значението на отделни уговорки или когато договорът не съдържа всички уговорки, свидетелски показания са допустими за установяване на обстоятелствата, при които е сключен, както и каква е била действителната обща воля на страните, тъй като при изясняване на действителната обща воля на страните съдът може да изследва обстоятелствата, при които е сключен договорът, характерът на преговорите, разменената кореспонденция и как са изпълнявани задълженията по него след сключването му.

От гласните доказателства се установява водене на преговори и

поръчване по телефон на дограма, но тези обстоятелства в никакъв случай не установяват наличието на сключено между страните облигационно отношение по договор за премахване на стара и изработка и монтиране на нова дограма с конкретни параметри и цена. Освен това е в унисон с обичайната търговска практика да се поръчва дограма по телефон, особено когато става въпрос за поръчване на такава не между търговци с трайна търговска практика помежду им, а поръчката се осъществява от страна на физическо лице.

Цената е основен елемент от договора за изработка и същата следва да бъде уговорена между страните. За разлика от договора за продажба между търговци, където има специална разпоредба за цената /чл. 326, ал. 2 ТЗ/, то при договора за изработка подобно правило не съществува и не може да се замени от разпоредба на закона. Затова постигането на двустранно съвпадащо съгласие между страните за цената е задължително условие за наличието на валидно сключване на договора за изработка. В случая няма никаква доказателства по делото, които да навеждат на извод за валидно сключен между страните договор за изработка с предмет изработка, доставка и монтаж на ПВЦ дограма и къртене, чистене и извозване на всички отпадъци с конкретни параметри на дограмата и цената на услугата.

Поради така изложените от съда аргументи се установява като краен извод, че не се установи от ищеца при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключено между страните облигационно отношение по договор за изработка с посочените от ищеца параметри и цена, с оглед на което е безпредметно установяване на фактите относно изработката, възраженията на ответника и другите последващи сключването на договора въпроси.

Затова съдът намира, че искът е неоснователен като недоказан и ще следва да се отхвърли.

По разноските:

Ответникът има право на разноски, но такива не установява да са сторени, поради което не ще се присъдят.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ТД „Минчеви 7681“ ЕООД, вписано в търговския регистър с ЕИК 205385281, с адрес на управление гр. Раднево, кв. Гипсово, ул. *****, срещу М. К. К., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ул. *****, установителен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 266, ал. 1 ЗЗД за сумата от 6280 лв., представляваща сума по фактура № 12/12.08.2022 г. за изработка, монтаж и поставяне на ПВЦ дограма и къртене, чистене и извозване на всички отпадъци, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 324 от 26.09.2022 г. по ч.гр.д. № 589/2022 г. на РС-Раднево.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____